

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 75.537 van 31 juli 1998

A. 78.905/VIII-914

In zake : **DEMEULENAERE** Marc,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Tangui VANDENPUT, advocaat,
Sint-Bernardusstraat 98
1060 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister
van Financiën.

**DE (WND.) VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die Marc DEMEULENAERE op 10 juni 1998 heeft ingesteld met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing d.d. 27 maart 1998 waarbij de gewestelijk directeur van Brussel I verzoeker met ingang van 1 april 1998 ter beschikking stelt van de eerstaanwezend inspecteur van Brussel, 2e afdeling, om in zijn hoedanigheid van inspecteur bij een fiscaal bestuur (mobiele reserve) aan de werkzaamheden van diens kantoor mee te werken;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van dezelfde beslissing vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 15 juli 1998, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 28 juli 1998;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en de beschikking tot bepaling van de rechtsdag;

G e h o o r d h e t v e r s l a g v a n
de heer VANHAEVERBEEK, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LEURQUIN, loco Mr. VANDENPUT, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van mevrouw ROLAND, inspecteur bij een fiscaal bestuur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering tot schorsing :

1. Verzoeker wordt op 1 maart 1991 in dienst genomen als adjunct-controleur op proef en wordt op 1 maart 1992 in vast verband benoemd in die graad.

Na van 1 maart 1992 tot 31 maart 1994 te hebben gewerkt bij de mobiele reserve van Brussel I, wordt hij met ingang van 1 april 1994 op zijn verzoek gemuteerd naar het centrum voor beroepsopleiding van Brussel.

Op 3 maart 1997 wordt hij het slachtoffer van een verkeersongeval, dat erkend is als een ongeval op de weg naar en van het werk. Sedertdien is hij ononderbroken arbeidsongeschikt.

2. Hoewel verzoekers arbeidsverzuim door geneeskundige verklaringen is gedekt, begeeft hij zich herhaaldelijk naar de lokalen van zijn administratieve standplaats en neemt hij daar een houding aan die volgens de verwerende partij de normale werking van de dienst in het gedrang kan brengen : verhuizing van kasten en ander meubilair, gebruik van de telefoonlijnen en van het computermateriaal voor privé-doeleinden. Voorts wordt vastgesteld dat hij bij zijn bezoeken aan het kantoor zijn prikkkaart door de prikklok laat afstempelen om de aldus verkregen punten op te sparen tijdens zijn verzuim wegens arbeidsongeschiktheid en dat hij bovendien een onjuiste verklaring van schuldvordering heeft overgelegd teneinde vervoerskosten te recupereren die hij voor privé-doeleinden had gemaakt.

Die feiten worden verhaald in een verslag dat de eerstaanwezende inspecteur, hoofd van de dienst in kwestie, op 10 oktober 1997 heeft opgemaakt en op 21 oktober 1997 heeft aangevuld. Daarin stelt deze voor dat de bevoegde overheid, namelijk de directeur-generaal der directe belastingen, verzoeker uit het centrum voor beroepsopleiding van Brussel verwijderd om te vermijden dat hij de goede werking van de dienst blijft verstoren.

3. Op 8 oktober 1997 stelt diezelfde ambtenaar verzoeker ervan in kennis dat het hem verboden is tijdens een door een geneeskundige verklaring gedekte periode nog in het kantoor te vertoeven en dat de toegang tot de bestuursgebouwen hem voortaan verboden is zolang zijn arbeidsverzuim door geneeskundige verklaringen is gedekt, welke richtlijnen de directeur bij een fiscaal bestuur van de directie vorming en mecanografie van Brussel bekrachtigd heeft bij een nota d.d. 5 december 1997.

4. Doordat verzoeker zich op 14 januari 1997 nogmaals heeft vertoond in de bestuursgebouwen waarvan de toegang hem uitdrukkelijk was ontzegd en hij daar een woordenwisseling met verscheidene collega's heeft uitgelokt, beslist de directeur-generaal der directe belastingen bij besluit van 27 maart 1998 om hem met ingang van 1 april 1998 in het belang van de dienst aan te wijzen voor de mobiele reserve van de gewestelijke directie Brussel I.

Ter uitvoering van die beslissing richt de gewestelijke directie van Brussel I op 6 april 1998 aan verzoeker het verzoek om zich met ingang van 1 april 1998 ter beschikking te stellen van de eerstaanwezende inspecteur van Brussel, 2e afdeling.

Het besluit van de directeur-generaal, dat de bestreden handeling is, wordt op 10 april 1998 ter kennis van verzoeker gebracht;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet-ontvankelijk is, doordat, als men zich aan de bewoordingen ervan houdt, de bestreden handeling ofwél het besluit van de directeur-generaal van 27 maart 1998 zou kunnen zijn waarbij verzoeker met ingang van 1 april 1998 in het belang van de dienst

wordt aangewezen in de betrekking van inspecteur bij een fiscaal bestuur bij de mobiele reserve van Brussel I, ofwél de dienstbrief van de gewestelijke directeur van Brussel I waarin verzoeker gevraagd wordt "om zich met ingang van 1 april 1998 ter beschikking te stellen van de eerstaanwezend inspecteur van Brussel, 2e afdeling, om in zijn hoedanigheid van inspecteur bij een fiscaal bestuur (mobiele reserve) aan de werkzaamheden van diens kantoor mee te werken", ofwél, ten slotte, de ministeriële dienstbrief van 10 april 1998 waarbij het besluit d.d. 27 maart 1998 van de directeur-generaal der directe belastingen ter kennis van de betrokkene wordt gebracht; dat de vordering niet-ontvankelijk moet worden verklaard als men ervan uitgaat dat ze gericht is tegen de "beslissing" van de gewestelijk directeur en de kennisgeving d.d. 10 april 1998, die alleen maatregelen zijn tot uitvoering van het besluit dat de directeur-generaal van de administratie der directe belastingen op 27 maart 1998 heeft uitgevaardigd;

Overwegende dat verzoeker kennelijk de beslissing d.d. 27 maart 1998 wil aanvechten waarbij de directeur-generaal van de administratie der directe belastingen hem aanwijst bij de directie Brussel I en waarbij diezelfde directeur-generaal stelt dat zijn administratieve standplaats de mobiele reserve is; dat, wat zijn belang om in rechte op te treden betreft, die kwestie verband houdt met de zaak zelf, aangezien de aard van de maatregel daarbij ter discussie wordt gesteld;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van de rechten van verdediging, doordat, hoewel de rechtspositie die op hem van toepassing is niet voorschrijft dat de betrokkene vóór een overplaatsing of vóór een verandering van aanwijzing en functie bij ordemaatregel vooraf moet worden gehoord,

zulk een maatregel, doordat zij een ernstige maatregel vormt, in elk geval vereist dat verzoeker vooraf wordt gehoord om hem de mogelijkheid te bieden uiteen te zetten waarom de voorgenomen maatregel naar zijn mening niet door het belang van de dienst kan worden gerechtvaardigd; dat verzoeker in casu nooit op de hoogte is gesteld van het voornemen van de verwerende partij om hem over te plaatsen en om zijn aanwijzing en zijn functie bij ordemaatregel te veranderen en hij nooit is verzocht zijn standpunt terzake uiteen te zetten;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden maatregel weliswaar ontegensprekelijk door het gedrag van de betrokkene is ingegeven, maar ze voor verzoeker geen enkel echt nadelig gevolg heeft, aangezien hij aangewezen blijft bij een dienst der directe belastingen in Brussel en verzoeker vandaag de dag overigens nog steeds ongeschikt is om binnen het departement wezenlijke taken uit te oefenen; dat verzoeker overigens geen gebruik heeft gemaakt van een procedure die eigen is aan het departement van financiën, en die geregeld wordt in een nota d.d. 9 maart 1995 aan de hoofden van bestuur en dienstchefs en bepaalt dat het college van dienstchefs, na het horen van het eventueel door een raadsman bijgestane personeelslid, een advies uitbrengt ter attentie van de secretaris-generaal van het Ministerie van Financiën opdat deze over de maatregel tot overplaatsing bij ordemaatregel uitspraak kan doen;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de bestreden handeling kennelijk noch feitelijk, noch

juridisch met redenen die verband houden met enig belang van de dienst, is omkleed;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de wet van 29 juli 1991, waarvan verzoeker de schending aanvoert, in casu niet van toepassing is, aangezien de bestreden maatregel slechts een maatregel van interne orde is die geen bestuurshandeling in de zin van artikel 1 van die wet is;

Overwegende, over beide middelen samen, dat zowel uit de door de verwerende partij gegeven uiteenzetting van de feiten als uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden maatregel tot overplaatsing is ingegeven door de houding van verzoeker; dat zulk een maatregel, die een fundamentele wijziging van het takenpakket van verzoeker meebrengt, verder reikt dan een gewone maatregel van interne orde en uitdrukkelijk gemotiveerd diende te worden; dat die maatregel voorts, wegens de zware gevolgen die hij impliceert en de gewichtige motieven waarop hij steunt, pas mocht worden genomen als verzoeker vooraf gehoord was; dat de verwijzing van de verwerende partij naar de dienstnota van 9 maart 1995 niet relevant is, aangezien de daarin geregelde procedure bepaalt dat de betrokkene pas na de omstreden maatregel wordt gehoord en het beroep waarin aldus voorzien is alleen kan worden ingesteld als het personeelslid een ernstig nadeel lijdt en dat beroep geen verband houdt met de wettigheid van de maatregel; dat de middelen ernstig zijn;

Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat verzoeker inzonderheid aanvoert dat de verandering van aanwijzing en van functie die bij de bestreden beslissing wordt uitgevoerd hem een ernstig moreel nadeel berokkent omdat hij zich volkomen gedenigreerd voelt; dat het voorts van groot

belang is vast te stellen dat de aan verzoeker opgelegde verandering van aanwijzing zeer nadelig dreigt te zijn voor de behandeling die hij thans ondergaat, zoals uit de bij de vordering gevoegde geneeskundige verklaringen blijkt;

Overwegende dat de verwerende partij erop wijst dat verzoeker het ernstig nadeel in zijn verzoekschrift omstandig heeft uiteengezet; dat die uiteenzetting voornamelijk steunt op medische redenen waarvoor gedegen gronden te vinden zijn in verslagen van verscheidene artsen; dat de Raad van State zulke gegevens uiteraard in aanmerking kan nemen om te besluiten dat het gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel reëel is; dat het gevaar dat de wankelende gezondheidstoestand van verzoeker nog verergert het optreden van het bestuur echter niet zodanig mag verlammen dat het belang van de dienst dat door dat bestuur moet worden beschermd, erdoor in het gedrang komt;

Overwegende dat het gevaar dat de bestreden maatregel gevolgen zal hebben voor de evolutie van de gezondheidstoestand van verzoeker, waarvan de echtheid door verscheidene bij de vordering gevoegde geneeskundige verklaringen wordt bewezen, als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden beschouwd, zoals de verwerende partij trouwens erkent;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die vervuld moeten zijn opdat een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Geschorst wordt de tenuitvoerlegging van de beslissing van de directeur-generaal der directe belastingen om Marc DEMEULENAERE met ingang van 1 april 1998 in het belang van de dienst aan te wijzen voor de mobiele reserve van Brussel I.

Artikel 2.

De uitspraak over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel in openbare terechtzitting op eenendertig juli 1900 achtennegentig door :

De Hr. VANHAEVERBEEK, staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr. VANDERPERE, griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

V. VANDERPERE.

J. VANHAEVERBEEK.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.